

Judit

Egyedül volt sátrában a férfi.
Judit sóhajtott egyet, mielőtt ágyához lépett,
majd megragadta a részeg ember üstökét:
erőt kért Izrael istenétől,
és kapott.

Egy isten vezette innentől kezét,
ahogy Perszeuszét Athéné,
tán nem is volt több ekkor a bosszú üres eszközenél.

Nem értette Holofernész,
hogy miért pont most és így érte utol a végzet:
részegen, saját kardjától és egy gyenge zsidó nő kezétől,
nem úgy, mint a kérkedő Góliátot,
ki legalább eszénél lehetett, mikor a vézna gyerek eltalálta.

Hiába nézte Judit arcát,
összevont szemöldökét,
sima, gyengéd karját,
átizzadt ruháján átütő
hegyes mellbimbóit,
nyoma sem volt már annak,
kinek nemrég menedéket nyújtott.

Még utoljára megfeszítette testét,
egyik kezével megpróbálta felnyomni magát,
de a másikat már ökölbe szorította a fájdalom.

Nyögött egyet, és mint a lángnyelvek az égő házból,
úgy spriccelt ki vére.

És megalvadt a lepedőn,
mint a szégyen,
mely maradandóvá tette őt.